Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel i Anledning af et Besøg til Salt Lake City af 60 Redaktører og Korrespondenter for forskjellige amerikanske Blade den 11te Juli 1875.

(Fra „Journal of Discourses".)

(Sluttet.)

Dette var altsaa et Ægteskab for Evigheden, ikke for et lille Tidsrum, ikke for et hundred eller tusind Aar, ikke for en Million Aar, men for al Evighed, og var beregnet paa at være ligesaa varigt i sin Natur, Handling og Virkninger som selve de udødelige Væsener. „Men," spørger En, „er De vis paa, at Adam og Eva vare udødelige?" Ja, jeg er; Skrifterne underrette mig om, at formedelst Overtrædelse kom Synden ind i Verden og Døden formedelst Synden. Dersom Synden ikke var kommen ind i Verden, vilde der ikke have været nogen Død. „Men tror De virkelig, at Adam og Eva vilde have været levende idag?" Ja. Kunne I tænke Eder en Tid, da de ikke vilde være udødelige, da de vilde blive overvundne? Kunne I paapege os den Tid, da de ikke længer vilde være Mand og Hustru? Nej, aldrig. Naar gav Herren det Bud, at de skulde vorde frugtbare og opfylde Jorden? Han gav det til dem i deres udødelige Tilstand. Sæt, at det havde været muligt for Adam og Eva, før de faldt, at have havt Børn, hvad Slags Børn vilde saa det have været? Vilde dødelige Børn have nedstammet fra udødelige Forældre uden nogen Overtrædelse? Vilde Mennesker af Kjød, Blod og Ben have kommet til Verden af udødelige Forældre? Nej. Vi maa derfor antage, at da Gud sagde til Adam og Eva: „Vorder frugtbare og opfylder Jorden," talte han til dem som Væsener, der ikke vare faldne.

Maaske man kunde spørge: Hvorlænge vilde de have formeret sig og op-

fyldt dette Bud? Jeg svarer, saalænge Evigheden varer. Kan De sige, hvorlænge det vil være? „Er det Deres Mening at sige, at der ingen Ende vilde være paa deres Tilværelse?" Ja, aldeles ingen. Dersom de havde opfyldt hint store Bud og havde formeret deres Afkom, vilde deres Børn have været udødelige saavelsom Forældrene, og der vilde aldrig have været en Tid gjennem alle Evighedens uendelige Tidsaldere, da de ikke vilde have vedblevet at formere deres Afkom — deres egne Sønner og Døtre.

Maaske man vil sige: „Jeg troede virkelig, at Menneskene nu overalt paa Jorden opfyldte hint store første Bud." I have taget mærkelig fejl; ikke èn af os har opfyldt det. „Er det Deres Mening at sige, at alle disse Folk, der leve i dette Territorium, som have været gifte og som have avlet Sønner og Døtre, ikke have opfyldt det Bud, der blev givet Adam?" Ikke ét Par af os; vi have ikke været i en Stilling, saa vi kunde gjøre det, dog ville vi efterhaanden blive istand dertil, naar vi faa vore udødelige Legemer, ligesom Adam fik sit. Men medens vi ere her, er det os tilladt at formere os — hvad? Stakkels svage, forsagte, faldne, sygelige Legemer, der i det Længste ere beregnede paa at vare en halvfjerds, firs eller hundrede Aar, og derpaa smuldre tilbage til Moder Jorden, ville I erstatte et saadant Afkom, som det, der var bestemt at skulle opfylde det store første Bud, der blev givet til det udødelige Menneske? Ak nej! Herren vil ikke antage en saadan Erstatning som denne.

Men hvorledes kunne vi saa opfylde Budet? Jeg vil sige Eder hvorledes — indgaa Ægteskab for al Evighed ligesom Eders første Forældre gjorde, og da, naar I komme frem i den første Opstandelses Morgen og Gud atter gjengiver Eder Eders Legemer — Mand og Kvinde — kunne I opfylde hint Bud, som blev givet i Begyndelsen til det første udødelige Par.

Skulle vi vedblive at formere os gjennem al Evighed? Ja, der vil aldrig være en Tid, da de, som virkelig ere viede for Evighed, ville ophøre at formere sig, men de ville vedblive at føde Børn, som ikke ere Smerte, Sygdom og Død underkastede, men derimod evige og udødelige. Millioner paa Millioner ville fremkomme — Verdener uden Ende — af hvert Par udødelige Forældre, og deres Børn ville være ligesaa udødelige som dem selv. Da vil Budet blive opfyldt.

Maaske nogle af Eder kunne sige: „Deres Bemærkninger forklare et vist Skriftsted, som vi ofte have læst, nemlig det 11te Vers i det 11te Kapitel af Pauli første Brev til Korinthierne, der lyder saaledes: „Hverken er Manden uden Kvinden, ejheller er Kvinden uden Manden i Herren." Vi have aldrig forhen vidst, hvad det betød, men det synes, som om I Sidste-Dages Hellige have faaet en Opløsning derpaa." Det ser altsaa ud til, at dersom vi ønske at opfylde vor Skabelses Maal, og vi ere oprigtige i Herren, maa vi gaa ind i de evige Verdener som gifte, ikke for Tiden, ikke ved en eller anden Fredsdommer, som tillige er en Vantro, ikke ved en Mand, som ingen Rettighed har til at forene os i Ægteskab under den Allerhøjestes Aabenbaring og Myndighed; men vi maa vies for Evigheden af en Mand, som har Ret til at tale, da han er kaldet af Herren og holder Myndighedens og Magtens Nøgler, som kan sige til en Mand og Kvinde: Jeg erklærer Eder Mand og Hustru for Tid og al Evighed. Da ville I blive viede overensstemmende med det givne Mønster; da ville I have Fordring paa hinanden efter Døden. Men have gifte Folk iblandt Nationerne Fordring paa hinanden efter

Døden? Jeg mener dem, der ikke ere blevne viede efter Himlens Mønster og Myndighed. Paa ingen Maade. Deres Overenskomster gjælde kun for en lille Tid; en tyve, tredive, halvtreds eller halvfjerdsindstyve Aar, eftersom Tilfældet kan være, saa kommer Døden, og Overenskomsten er forbi; og naar I komme frem i Opstandelsen, hvem er I saa? Have I nogen Hustru der? Ak nej! Hvorfor ikke? Fordi I ikke bleve beseglede og viede til hinanden ved guddommelig Myndighed, det er Grunden. Hvilken Stilling ville I indtage? Dersom I have været ret gode Folk og have holdt Guds Bud, saavidt som I have forstaaet dem, og have gjort Godt i mange Henseender, kunne I have Lejlighed til at blive Engle; men der er stor Forskjel paa Engle og dem, som nyde det Privilegium bestandig at kunne formere deres Afkom og blive kronede som Konger og Præster i de evige Verdener. Hvem antage I, I ville regjere over? Ville I faa nogen Anden til at formere og udbrede sit Afkom og derpaa give det Afkom til Eder? Ville I gaa til Eders Nabo og sige: „Kom, De blev gift for Evigheden, da De var ovre i hin Verden, og De er kommen frem, idet De har Fordring paa Deres Hustru eller Hustruer i Opstandelsens Morgen. Jeg besørgede ikke den Ting, da jeg var der, og jeg blev ikke gift der efter det første Mønster, som blev givet i Bibelen, og efterdi jeg undlod at gjøre dette, vil De, Nabo, give mig Part i Deres Børn? Jeg skulde lide at være Konge og have nogle Undersaatter at regjere over, vil De stille Dem ved nogle af Deres Børn?" „O nej," siger Naboen, „dersom De forsømte i hin Verden at udføre de guddommelige Ordinancer, som henhøre til hin Prøvestand, maa De selv bære Tabet, jeg kan ikke undvære nogen af mine Børn. De tilhøre mig; de ere under min patriarkalske Regjering, de udgjøre mit Rige, og jeg vil regjere over mit Afkom evindelig.

Hvad vil saa denne stakkels Mand gjøre? Jo, han vil komme til at være en gammel Pebersvend, om vi maa bruge dette Udtryk, og forblive i denne Stand gjennem al Evighed. Han vil gaa an for en Tjener, og de ville have en stor Mængde Tjenere der. En Guds Mand har et stort Rige; hans Rige udbreder sig, og hans Undersaatter tiltage som Stjernerne paa Himlen eller Sandet ved Havets Bred, og han vil ganske naturlig behøve Nogle, som have Legemer af Kjød og Ben, til at tjene for sig i visse Öjemed; og de, som have afskaaret sig selv fra de Fordele, som Ægteskab for Evigheden frembyder, ville desuagtet gjøre det udmærket, om de have været retfærdige nok til at opnaa samme Stilling som Engle.

Der var Nogle i vor Frelsers Dage, som vare retfærdige nok dertil, men formedelst det Frafald, som havde fundet Sted, en tre Aarhundreder før han kom, havde de tabt Magten til at erholde denne højere Herlighed, og da Jesus talte til dem om de Dødes Opstandelse, sagde han: „I Opstandelsen skulle de hverken tage tilægte eller bortgiftes." Til hvem talte han? Ikke til de Retfærdige, men til nogle af de mange Sekters Medlemmer, som dengang existerede, og som til en vis Grad havde tabt Herrens Aand. Saadanne, som aldrig havde været gifte for Evigheden i denne Verden, kunde ikke stige højere end til Engle i den næste Verden, og om de vare retfærdige nok til at blive celestiale Engle, vilde de være Tjenere for bestandig. Tjenere for hvem? For dem, som ere værdige til at modtage et Rige og en Herlighed, som have iagttaget deres Ordinancer og Guds Bud, og som ere blevne ledte af ham i Alt, hvad

der angaar Ægteskab, saavelsom andre Ting.

Lad os nu komme til et andet Punkt, som kommer af Ægteskab for Evigheden. Der er for Exempel en stor Mængde i denne Forsamling, som bleve viede efter Verdens Love af Fredsdommere og forskjellige andre Embedsmænd i England, Skotland, Wales, Danmark og i de forskjellige Nationer i Kristenheden. De komme hid op med deres Hustruer, og mange af dem ere ligesaa gode Folk, som man kan finde nogensteds paa Jorden. Bleve de viede ved guddomlige Ordinancer? Bleve de forenede af Gud? Nej. Skulle de derfor fordømmes? Nej. Hvorfor ikke? Fordi Gud ikke sendte Ordet til dem. Naar Ordet udgaar fra Herren den Almægtige til et Folk, og Lyset kommer til en Nation og blandt et Folk, paafølger Fordømmelse, om det Lys forkastes, men ikke forinden.

Herrens Ord bød Eder at samles hid op. Af hvilken Grund? For at I blandt Andet kunde blive viede efter Guds Lov. Jeg bestræber mig for at sige Eder nogle af vore Ejendommeligheder. Vi tro, at enhver Mand, som samles hjem med de Hellige, hvadenten han er gift efter Verdens Lov eller ikke, skulde forenes i Ægteskab af En, som har guddomlig Myndighed til at forrette, og saaledes have Ordinancen eller Betjeningen beseglet paa Jorden, saa at det maa være beseglet i Himlen; da vil det bestaa; men Alt, hvad der ikke er gjort ved Guds Myndighed, vil ikke bestaa, men vil blive rystet; og naar Opstandelsens Dag kommer, vil det kun være det, som Gud har beskikket, der vil bestaa Prøven. Paa den Dag, naar de komme frem af deres Grave, vil der ikke være mere Lejlighed for Folk at blive gifte, end der vil være for dem at blive døbte. Dersom Folk ikke blive døbte her i dette Liv, ville de ingen Udsigt have til at blive døbte i det næste. Og Jesus siger, at uden I blive fødte af Vand og Aand, kunne I ingenlunde indkomme i Guds Rige, det vil sige, i det højeste Rige, den højeste Herlighed, den tredie Himmel; I kunne ikke indkomme der, følgelig maa I ikke opsætte Daaben indtil Opstandelsens Dag og sige, at I da ville udføre den, thi da vil det være for sent at udføre Daab og ligeledes for sent at indgaa Ægteskab.

Her er et andet Spørgsmaal. En stor Mængde af de gode Folk i Verden, som med deres Fædre tilbage for en 1700 Aar, medens Gud ingen Autoritet eller Kirke havde paa Jorden, ere sunkne i Graven uden at kjende Noget til det Ægteskabsmønster, hvorom der berettes i Bibelen, og som er evigt i sin Natur. Hvad skal der gjøres med dem? Jeg svarer, det vilde synes temlig strengt, om der ikke ogsaa blev sørget for dem, ikke sandt? Der er omtrent sytten Aarhundreder eller Generationer, og om vi regne tusind Millioner Mennesker til hver Generation, som kommer til og igjen forlader Verden, ville vi ialt faa en 50,000 Millioner, som ere sunkne i Graven uden Daab, uden Ordinancernes Forvaltning, uden guddomlig Myndighed til at forrette i i Ægteskabsanliggender! Antage I, at Herren ikke har sørget for alt dette? Alle maa have en Lejlighed. Der findes ikke et Individ, som nogensinde har levet paa Jorden fra Adams Dage af ned til vor Tid, hvadenten det har levet blandt Hedningerne eller de Vilde, som aldrig har hørt om Jesus eller om den sande Gud, og som er sunken i sin Grav i total Uvidenhed; der har aldrig været en Mand eller Kvinde paa denne Jords Overflade, uden de ville have en Lejlighed, enten i dette Liv eller i det tilkommende, til at adlyde og nyde det saliggjørende Evangeliums Velsignelser.

„Men sagde De ikke, at der ingen Lejlighed var for dem at udføre disse Ordinancer i det tilkommende Liv?" Jo. „Hvorfor sagde De da, at der vil være en Lejlighed for dem?" Der er stor Forskjel paa at have en Lejlighed og at udføre Ordinancerne. Sidstnævnte kunne ikke udføres i det tilkommende Liv. Personer, som ere døde i denne Slægt eller i forgangne Slægter, uden at have Lejlighed til at blive døbte af En, som har Myndighed, ville faa Lejlighed til at høre Evangeliet i det tilkommende Liv, men de kunne ikke selv udføre de til samme henhørende Ordinancer. Hvorfor ikke? Fordi Gud har forordnet, at Mennesker her i Kjødet skulle døbes i dette Liv; eller om de dø uden Kundskab om Evangeliet og dets Ordinancer, at deres Venner i Kjødet paa hans Kraftes Dag, naar han bringer det evige Evangelium for Lyset, skulle forrette for dem og paa deres Vegne. Dette er en anden Ejendomlighed ved de Sidste-Dages Helliges Lære — Daab for de Døde.

Man ser et Tempel blive opbygget her, lidt østenfor dette Tabernakel, og en hel Del Spørgsmaal opkastedes med Hensyn til Beskaffenheden af denne Bygning. Nogle antage, at vi ville holde Forsamlinger deri og prædike for Folket; men nej, det henhører til Tabernaklet. Gud har anvist os Brugen af et Tempel ved ny Aabenbaring paa samme Maade som han tilkjendegav Øjemedet for et Tabernakel i Mose Dage og Hensigten med Herrens Tempel i Salomons Dage; og blandt Andet har han sagt os, at i Templets Grund skulde der indrettes en Døbefont. Af hvilken Grund? For at de, som leve her paa Jorden, kunne blive døbte for og paa deres Vegne, som dø uden Kundskab om Evangeliet.

Naar det tilbage til alle Slægter, som ere døde i Uvidenhed? Ja. Til alle vore Forfædre? Ja; det naar tilbage til vore Fædre, vore Bedstefædre og deres Forfædre langt tilbage i gamle Dage, da Præstedømmet var paa Jorden. Daab for de Døde? Den samme Ting blev forrettet i gamle Tider, saa at det ikke er noget nyt Mønster, vi have faaet, men det gamle Mønster, der er fornyet. Paulus siger i det 15de Kapitel af det 1ste Brev til Korinthierne: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" I Sandhed, det var et stærkt Argument til Bevis for de Dødes Opstandelse, og de Folk, der tilhørte den gamle kristne Kirke, havde det Privilegium at gaa og blive døbte for dem, som vare døde, før Evangeliet kom iblandt dem.

Ser man nu ikke, at vi ikke ere saa ubarmhjertige, som Mange ville antage. Istedetfor at sende alle de Slægter, som have levet i tidligere Tidsaldere, til Helvede, fordi de ikke havde Lejlighed til at høre Evangeliet, og fordi der ingen kristen Kirke var paa Jorden; jeg siger, istedetfor at sende dem Alle til et bundløst Helvede, har Gud foranstaltet, at de Levende kunne handle for og paa de Dødes Vegne. De Ordinancer, som saaledes blive udførte her paa Jorden paa de Dødes Vegne, ville blive optegnede og beseglede her af de rette Autoriteter; og hvad der saaledes bliver optegnet og beseglet her, vil blive optegnet og beseglet i Himlen paa disse Individers Vegne; og dersom de Aander, som ere i Fængsel og i de evige Verdener, ville omvende sig, naar Evangeliet bliver dem forkyndt, kunne de have Gavn af de Ordinancer, som blive udførte for og paa deres Vegne, og de ville faa Del i den første Opstandelse.

Atter, dersom Daab for de Døde er sand, er enhver anden guddomlig Ordi-

nance lige sand og nødvendig for de Døde, thi det Ene er ligesaa følgerigtigt som det Andet. Haandspaalæggelse til Bekræftelse paa en Person, som lever her i Kjødet, for og paa deres Vegne, som ere i Graven, er ligesaa følgerigtig som Daab for de Døde.

Atter, om vore Fædre og Mødre, Bedstefædre og Bedstemødre have gaaet bort uden at blive forenede i Ægteskab ved guddomlig Myndighed, vilde den samme Myndighed, som bringer et Folk til at handle for de Døde med Hensyn til Daab, ogsaa bringe dem til at handle for og paa de Dødes Vegne med Hensyn til deres Ægteskabsceremonier. En saadan Plan giver dem Alle en Lejlighed. Thi der indgaas ikke noget Ægteskab, ejheller bliver der udført Daab eller Bekræftelser i og efter Opstandelsen. De opstandne Døde kunne ikke gjøre nogen af disse Ting, men om det bliver gjort her for dem, og de ville antage det, vil det være anerkjendt i Himlen. Paa Grund heraf er der en anden Ejendomlighed ved de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Templet, thi Herrens Hus skal opbygges i Bjergene i de sidste Dage, som Esajas siger i det 2det Kapitel: „Og mange Folk skulle gaa og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier." Et Tempel er derfor, istedetfor at være et Sted for Belærelse og Prædiken, et Sted for de hellige Ordinancers Forrettelse.

Et andet Spørgsmaal. En stor Mængde have undret sig over, hvorfor saamange Folk i Øst-, Syd- og Mellemstaterne i en Række af Aar have været saa ivrige efter at udfinde deres Fædres Slægtregistre. Nu, Herren gjør mange Ting, som Folket ikke kjender, og dette er en af dem. De vide ikke, hvorfor de føle en saadan Interesse for deres Slægt, men Sagen er, at Folket er paavirket af en eller anden usynlig Magt, og Følgen er, at de lægge megen Iver for Dagen efter at komme til Kundskab om deres Forfædre. Jeg antager, at en fire hundrede forskjellige Familier allerede have erholdt omfattende Slægtregistre, hvorved de kunne følge deres Aner tilbage fra Slægt til Slægt indtil den første Kolonisation af de østlige Stater og derpaa tilbage til gamle England, om det er muligt, for at opdage Forbindelsen. Vide de, hvorfor de gjøre dette? Nej; de føle dem tilskyndede dertil, det er Alt, hvad de vide derom. Jeg vil nu sige Eder, hvorfor det er, thi en stor Mængde af Folket i denne Forsamling og Mange, som ere spredte rundt om i de forskjellige Byer, Landsbyer og Settlementer af dette Territorium, udvandrede fra de gamle Østflater, og de havde Fædre og Mødre, Bedstefædre og Bedstemødre samt Forfædre, som nu slumre i deres Grave, og som vare ligesaa rene, oprigtige, dydige og retskafne i deres Følelser, som vi deres Børn ere. Og nu ere vi ifærd med at virke for dem. Vi have ikke Tid til at udfinde alle disse Slægtregistre, men Alt, hvad vi have at gjøre, er at gaa og faa de Bøger, som Herren har paavirket dem til at tilvejebringe, og som indeholde Navne paa Hundreder og Tusinder af de Afdøde, og vi ville modtage Daab, Haandspaalæggelse, Ægteskab for Evigheden samt alle de øvrige Evangeliets Ordinancer for dem, for at de, dersom de ville antage, hvad der er gjort for dem, kunne komme frem i Opstandelsen og arve Alt, hvad deres Børn ville arve. Hvorfor? Fordi de vare værdige dertil. Vore Pilegrimsfædre vare et godt Folk, ligesaa hæderlige som vi, men uheldigvis faldt det ikke i deres Lod at leve paa den Tid, da Gud havde bestemt at ville oprette sit Rige paa Jorden og udsende sine Engle fra Himlen.

Saaledes ser man, at dette Evangelium naar de Døde saavelsom de Levende. Vor Frelser satte Exemplet med Hensyn til denne Ting, thi der siges, at da hans Legeme laa i Graven, var hans Aand ikke uvirksom, og istedetfor at tage op til Himlen og sidde ned der for en Tid af tre Dage og tre Nætter i fuldkommen Uvirksomhed, havde han Noget at gjøre, og medens hans Legeme laa i Graven, gik hans Aand hen og aabnede Fængslets Døre, hvor de vare forvarede, som druknede i Syndfloden. Hvad! Vare de i Fængsel? Ja. Besøgte virkelig Jesus dem? Ja. Prædikede han for dem? Ja. Hvor findes det berettet? I Petri første almindelige Brev. Han siger, at „Jesus led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, da Arken byggedes.“ Ja, i Sandhed, han gik bort til de gamle Antediluvianer, som ikke havde erholdt deres Opstandelse, og prædikede for dem. Hvad prædikede han for dem? De følgende Vers underrette os om, hvad han prædikede. Hvad antage I, han prædikede? „Dersom han fulgte vore sekteriske Prædikanters Exempel,“ siger En, „vilde han gaa og sige dem, at deres Dom var afgjort for stedse, at de vare kastede i Fængsel, for aldrig mere at løslades; at som Træet falder, saa ligger det, og at der intet Haab var med Hensyn til dem.“ Nuvel, det var ikke den Slags Prædiken, som Jesus holdt for de antediluvianske Aander. „Thi derfor,“ siger Peter, „blev Evangeliet prædiket for dem, der vare døde, at de kunde blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ Omendskjøndt de befandt sig i Aandeverdenen uden noget Legeme, havde de dog Rettighed til at høre det samme Evangelium, som Jesus prædikede for dem, der vare her i Kjødet. De kunde tro og omvende sig, thi det er Handlinger, som Sindet kan udføre; men Aanderne kunne ikke døbes, thi det er en Handling, som Legemet maa udføre, det er Noget, som henhører til dette Liv. Jesus kunde prædike Omvendelse for dem, han kunde prædike det samme Evangelium for hine Antediluvianer, som han havde prædiket for Mænd i Kjødet, og de kunde da blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, og leve for Gud i Aanden. Mennesker i Kjødet kunde døbes for dem, og de kunde komme frem og modtage de samme Velsignelser som dem, der annammede Evangeliet i Kjødet.

Der er endnu et Par Bemærkninger, som jeg kunde lide at gjøre, om Tiden tillod mig, med Hensyn til en Gjenstand, som er en Følge af dette evige Ægteskab eller Forening mellem Mand og Kvinde. Der er for Exempel en god ung Mand, som udsøger sig en Hustru i Guds Rige. Han siger til hende: „Lad os gaa og blive gifte for Tid og al Evighed ifølge Himlens Forlangende.“ Meget godt; de ere komne overens derom; de besørge Ordinancen forrettet, og det besegles paa deres Hoveder og optegnes til deres Bedste. Vi ville sige, at i Løbet af to eller tre Maaneder efter dette Ægteskab tilstøder der Hustruen en eller anden Ulykke, og hun dør. De elskede hinanden og vare ægteviede for al Evighed, og han sørger over den Kjendsgjerning, at han i sin Ungdom, i sin Mandboms fulde Kraft, er overladt til sig selv som Enkemand. Er det nu ret af ham at ægte en anden Hustru, efter at være bleven viet til en for Tid og al Evighed? Er det ret af ham atter at tage sig en ung Dame til Hustru? „O ja,“

svarer man, „det er fuldkommen ret, thi det vilde ikke være at leve med to paa Jorden paa engang." Meget godt, han gaar og gifter sig atter; og nu opstaar det Spørgsmaal, antag, at de kun gifte sig for Tiden, indtil Døden adskiller dem, — vi ville antage dette, fordi Manden allerede har en Hustru hinsides Sløret — hvad vil der saa blive af den anden Hustru i Opstandelsens Morgen? Kunne I besvare det Spørgsmaal? Dersom han blot ægter hende for Tiden, har hun ingen Mand, naar Opstandelsen kommer. Maaske hun er ligesaa god en Kvinde som den Hustru, Manden først ægtede for al Evighed. Hvad skal der gjøres med hende? Skal hun lades i en Stilling, hvor hun ingen Efterkommere kan have, ingen uendelig Formerelse, intet Rige i Forbindelse med en Mand, og ingen Mand? Skal hun gjennem alle Evighedens kommende Tidsaldere forblive uden et saadant Privilegium, medens den første Hustru, der ikke er bedre end hun, er gift for al Evighed og arver alle deraf flydende Velsignelser. Vilde ikke dette være Partiskhed? Visselig det vilde. Hvorledes skal man raade Bod paa dette? Vi svare, at naar denne Enkemand tager denne anden Hustru, bør han ogsaa ægte hende for Tid og al Evighed ligesom den første, og da, naar Opstandelsen kommer, komme ogsaa de to Kvinder frem. Hvad vil man saa gjøre? — Dette indfører Flerkoneri i det næste Liv, gjør det ikke? Polygamister i den næste Verden? Visselig det gjør; og disse to Kvinder, der begge have erholdt denne Mand som deres Ægtemage for al Evighed, ere nu stillede paa lige Fod.

Lad dette Princip udstrækkes. Der gives Tilfælde i Livet, hvor to Kvinder kunne dø, og en Mand saaledes blive Enkemand paany i sine unge Dage, han ægter derfor en tredie og maaske en fjerde Hustru; i Opstandelsen ere de samtidig alle hans Hustruer. Flerkoneri vilde derfor være fuldkommen rigtig i den tilkommende Verden, men „o," siger Sekteren, „hvor skrækkelig det er i denne Verden!"

Saaledes ser man, at i det Øjeblik, man indrømmer Ægteskabets evigvarende Beskaffenhed, i det Øjeblik, man indrømmer, at Adam og Eva vare udødelige Væsener, da de bleve forenede i Ægteskab, og man paatager sig at følge det Mønster, er Flerkoneri en nødvendig Følge heraf; enten har Ægteskabet intet med Evigheden at bestille og intet med Udødelighed og udødelige Væsener at gjøre, eller ogsaa maa Flerkoneri nødvendigvis existere i Evigheden.

„Vend det om den anden Vej," siger En, „saa ville vi faa Ægteskab med flere Mænd paa engang (Poliandri)." Lad mig sige Forsamlingen, at Hensigten med Ægteskab er at opfylde det Bud, som Gud gav til udødelige Væsener. Kunde en Kvinde formere sig hurtigere ved at have to Mænd? Enhver ved, at der i denne Henseende er Forskjel paa Mand og Kvinde. Dersom en Kvinde iallefald i dette Liv havde to Mænd, vilde dette, istedetfor at gjøre hende mere frugtbar, sandsynligvis hindre hende fra ganske at føde Børn; og om hun gjorde, hvorledes vilde saa Faderen blive kjendt? Paa Grund heraf har Gud strengelig forbudt i Bibelen Poliandri og har erklæret sig imod det i sin Lov.

Det skulde have glædet mig at berøre en hel Del andre Punkter med Hensyn til Flerkoneri, men Tiden tillader det ikke. I have for en Del hørt forklaret nogle af Ejendommelighederne ved det Folks Tro, som kaldes Sidste-Dages Hellige. Hvad er nu nødvendigt med Hensyn til Polygamister? Vore Fjender sige: „Der skulde sættes en Lov i Kraft, som paabød, at

alle Polygamister skulde kastes i Fængsel fra fem til ti Aar, eftersom Tilfældet kan være, og idømmes en svær Mulkt." Meget godt; dette er Folkets Stemme. Men regjerer Folkets Stemme paa en Maade, som er uoverensstemmende med vort Lands Konstitution ved at fratage Minoriteten dens Rettigheder? Er det vor Regjerings Orden, at Minoriteten skal fratages sine Rettigheder, fordi Majoriteten er imod dem. Lad mig spørge, sæt, at Majoriteten af Folket skulde være imod Barnebestænkelse, og at Mange skulde betragte den med den yderste Gru, samt at der endvidere kun var en ringe Minoritet af vor Nation, som troede paa hin forskrækkelige Lærdom, sæt, at Majoriteten skulde fatte den Beslutning, at de, som udøvede Barnebestænkelse, skulde fængsles, — de have den samme Ret til at gjøre det, som at gjøre den anden Ting, jeg har nævnet.

Atter, der er en vis Klasse Folk, hvilken dog udgjør en forsvindende Minoritet af denne store Nation, som tror paa Dands om Sabbatsdagen. Jeg hentyder til Shaking-Kvækerne. Vilde det være ret at udstede en Lov imod denne ubetydelige Minoritet og sige, at de skulde fængsles, fordi det hænder sig, at Folkets Stemme i Almindelighed erklærer deres Dandseøvelse for en Forbrydelse? „Men dernæst," siger En, „er Polygami en Forbrydelse." Hvem sagde Dem det? Siger Bibelen Dem saa? O nej, hverken det Gamle eller det Nye Testamente; ingen Profet, ingen Aabenbarer, ingen Apostel, ingen Guds Mand, ejheller Jesus selv eller nogen Engel har nogensinde erklæret det for en Forbrydelse, men tvertimod forsvaret det, og Herren selv administrerede denne guddomlige Ordinance. Han gav Jakob hans fire Hustruer og Børn, saa fortæller Jakob os i 1ste Mosebog.

Dernæst kunde vi vedblive at vise, at enhver kristen Sekt i de Forenede Stater besidder Ejendomligheder, som Majoriteten ikke tror paa, og som de ere overtydede om burde erklæres af den civile Lov som strafskyldige, samt at de, der praktícere slige Ejendomligheder, burde fængsles derfor. Men fordi Majoriteten af Folket forkaster et Princip, er ikke det noget Bevis for, at det er en Forbrydelse. Sæt, at den store Majoritet af Folket forkastede Principet Daab ved Nedsænkelse i Vand, vilde det saa være ret at udstede Love, som vilde bringe Straf over dem, der udøvede det? Nej, vort Lands Konstitution blev dannet for at beskytte Folket i ethvert Lærdomspunkt, som de maatte uddrage af Bibelen, og istedetfor at fordømme disse Lærdomme som forbryderske, burde alle Stater og Territorier lade Bibelprinciper være en Samvittighedssag. I Særdeleshed skulde det store Ægteskabsprincip lades aabent og frit for Alle, og Enhver have Rettighed til at ægte en, to, tre eller et Dusin Hustruer, eftersom Tilfældet kan være, kun skulde der indstiftes Love med Hensyn til kriminelle Misbrug af den ægteskabelige Stilling og Formuens Fordeling blandt Børn etc. Men i det Øjeblik, at der udstedes Love, som ere proskriberende og bindende i sin Natur, som fordømme Principer, der ikke fordømmes i Bibelen, som berøve Folket sin Ret til at tro, hvad der indeholdes i Guds Ord, staar den religiøse Frihed ifare, og der er Ingen, der kan sige, hvad en saadan Krænkelse vil føre til. Efterhaanden vil man maaske faa en Blanding af Kirke og Stat; og Ingen maa tro Noget, undtagen det skulde være Lærdomme eller Trosbekjendelser, som enten ere affattede af Staten, Kongressen eller en eller anden lovgivende Magt, hvorefter Enhver maa rette sig, eller ogsaa blive

mulkteret, fængslet, brændt, slagtet eller hængt. —

At vort store og frie Land aldrig maa blive besværet med en Despotisme af denne Art, er min alvorligste Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Bønnen.

Bønnen er en af de Pligter, som Herren fordrer, at hans Hellige skulle iagttage. Det er umuligt for en Hellig at gjøre Fremgang paa Livets Bane, undtagen han opfylder denne Pligt. Ved at forsømme den, overtræder han en af Guds Befalinger og er under Fordømmelse. Hvad Gud derfor har paabudt og forordnet, er til Velsignelse for Enhver, som vil adlyde og efterkomme samme, men ved at forsømme at iagttage Guds Bud, berøver man sig selv de Velsignelser, som ere en Følge af Lydighed til de himmelske Love. Bønnen er en Velsignelse i sig selv, den helliger Hjertet, drager Sindet bort fra verdslige Ting og bringer os nær til Gud. Den befrier Sindet fra Sorg og Bekymring, fra Vrede og Ophidselse, fra Forfængelighed og Stolthed; den bereder Menneskets Natur for Paavirkning af Sandhedens Aand, som tilhvisker Sjælen Fred. Mennesket har afveget saalangt fra sin Gud formedelst tiltagende Overtrædelse gjennem mange Slægter, at det behøver en stadig Paavirken af den Hellig-Aand til at berede det for et nøjere Samfund med sin Skaber ligesom de Hellige fordum. Og da Mørkets Fyrste har en saadan Indflydelse paa Jorden, staa vi hver Time ifare for at blive overvundne, medmindre vi søge hen til den Kilde, hvorfra evigt Liv og Kraft udvælder. Derfor siger Jesus: „Vaager og beder, at I ikke skulde falde i Fristelse." Og naar vi opløfte vore Hjerter i Bøn til Gud og samle vore Tanker fra al Adspredelse, indgydes i vore Sjæle Fredens Aand, som samler omkring os en herlig Sky, hvori vor vaagende Engel kan nærme sig og modtage vore Ord. Daniel, der var en Guds Mand og begunstiget med himmelske Syner og Aabenbaringer, vilde ikke være bleven vist denne Naade af Herren, dersom hans Sjæl ikke havde været opløftet til Gud i Bøn. „Frygt ikke, Daniel," sagde Herren, da han kom til ham ved Floden Hiddekel, „thi fra den første Dag, da Du gav dit Hjerte til at forstaa og til at ydmyge Dig for din Gud, ere dine Ord hørte, og jeg, jeg er kommen for dine Ords Skyld." (Dan. 10, 12). Det er en stor Hemlighed for Nogle, at de Bønner, der opsendes af Mange paa engang og paa forskjellige Steder, alle kunne blive hørte og besvarede af den samme Gud. Men hvilket ufuldkomment Væsen kan tilfulde fatte og forstaa Guds Fuldkommenhed? Kan Mennesket i sin nuværende faldne Tilstand og i sin Uvidenhed vente at udgrandske Dybden af den Visdom, som bor hos Gud? Vi kjende ikke mere til Gud, end hvad han selv har aabenbaret, og al vor Stræben for at „udfinde Gud" ved vor egen Visdom vil være forgjæves. Men han har befalet os at bede og har lovet at give sine Engle Befaling om os, og dersom vi i

Lighed med Daniel ville holde hans Bud, ville vore Bønner blive besvarede, naar de opsendes i Tro, thi det er de Troendes Bøn, som bringer Velsignelse, og Bøn uden Tro er „Gudfrygtigheds Skin uden dens Kraft."

At bede i Løndom er ligeledes nødvendigt. „Naar Du beder," sagde Frelseren, „da gak ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare." Den, som aldrig beder i Løndom, aabner aldrig frivilligt sin Sjæls Indre for Gud, og modtager aldrig den behagelige Inspiration, som det er hans Rettighed at modtage og nyde. Der gives Tanker, Følelser og Begjær i ethvert Menneskes Sjæl, som man ikke ønsker at aabenbare for Verden, ikke engang for sine Venner, medens de ere hellige i Ens eget Bryst. Men i Løndom kan man udgyde sit Hjertes Hemligheder for Gud, med den fulde Forvisning, at de ej ville blive misforstaaede af ham, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke. Det samme gjælder ogsaa med Hensyn til Familiebøn. En Familiefader blandt de Hellige skulde hver Morgen og Aften samle sin Familie og sine Tjenere omkring sig og bøje sig med dem i Bøn til Herren; thi dette er kun en skyldig Pligt mod Gud, som er Ophav til vor Tilværelse, som bevarer vore Liv, og som er Giveren af enhver god og fuldkommen Gave. Iagttagelsen af denne Pligt bringer Glæde og Fred til Sjælen, og tjener til at forene Alles Sind, til at bestyrke det gode Forhold mellem Mand og Hustru og gjøre dem til Et i alle Ting. Det vil ligeledes sætte Forældre istand til med større Lethed at kunne lede sine Børn og gjøre hele Familieforholdet lykkeligt formedelst Bønnens milde og oplivende Indflydelse. Naar Bønnens Alter er oprettet i et Hus og den hellige Ild er tændt og holdes vedlige fra Morgen til Aften, vil den Onde fly og Fredens Aand tage Ophold i det Hus, medens den, der om Morgenen rejser sig fra sit natlige Leje og gaar til sit Arbejde uden at ytre et taknemligt Ord til sin Gud for hans Naade og Beskyttelse, eller opsender en Bøn for sin Hustru og sine Smaa, neddrager Guds Mishag og Vrede over sig. Lad derfor enhver Mand være en Præst i sit eget Hus, en Guds Tjener for sin Familie og en Midler for dem hos Gud. Og naar Manden er fraværende, lad saa Hustruen indtage hans Plads ved Familiealteret og opløfte sit Hjerte i Bøn til Herren for sin Mand og sine Børn, og saaledes vise sig som en værdig Hustru for en Herrens Tjener. Paa samme Tid er der Ingen i Kirken, som uden Bøn kan være i Besiddelse af den Glæde, Evangeliet bringer. Det gjør Intet til Sagen, hvor stor Kundskab eller hvor højt Præstedømme en Mand har, han vil ikke være istand til at udføre meget Godt, dersom han ikke søger at erholde Kraft og Styrke fra den Kilde, der er os anvist.

Vore Bønner skulde opstige til Himlen for os selv, for Kirkens Ledere, for alle de Hellige og for Verden. Og om vi opdage noget Begjær hos vore Medmennesker med Hensyn til at undersøge Evangeliets Principer, skulde vi bede for dem, at ogsaa de maatte komme til Sandhedens Kundskab. Sluttelig skulde det være vor Pligt at bede for Herrens store og forunderlige Gjernings Fremskyndelse paa Jorden, saa at de Oprigtige af Hjertet kunne blive indsamlede og blive beredte til at møde al Jordens Konge, naar han skal komme i Himlens Skyer med Magt og megen Herlighed for at tage Herredømmet over denne Jord, medens hans Fjender ville være overvundne og besejrede for stedse.

Bekjendtgjørelse.

Paa Grund af, at Præs. Alb. Carrington med Flere fra England agter at besøge denne Mission og ønsker at overvære de forskjellige Konferencemøder i Kjøbenhavn, Gøteborg, Kristiania og Stockholm, have vi fundet det nødvendigt at foretage endel Forandringer med Hensyn til Tiden for Afholdelsen af bemeldte Møder, som derfor blive at afholde i følgende Orden:

Kjøbenhavn	den	22de & 23de	April.
Gøteborg	-	29de & 30te	—
Kristiania	-	6te & 7de	Maj.
Stockholm	-	13de & 14de	—
Aarhus	-	20de & 21de	—
Aalborg	-	27de & 28de	—
Skaane	-	3die & 4de	Juni.

De Hellige saavelsom Fremmede, der have Ønske derfor, indbydes venligst til at overvære disse Møder.

N. C. Flygare,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Notits.

Vore Bogagenter i Sverig gjøres opmærksomme paa, at Orson Pratts fortrinlige Afhandling om „Evangeliets sande Grundsætninger" vil udkomme om nogen Tid paa Svensk, som derfor anbefales paa det Bedste.

Konferencemødet i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse den 22de ds. Kl. 8 Aften i vort nye Lokale i Store Regnegade Nr. 26, 1ste Sal, og fortsættes den næste Dag i Hr. Restaurator M. Hansen-Gissemanns store Selskabslokale, Bianko Lunos Sideallé, Fredriksberg.

Pøbelophidsernes Skjebne.

(Af Parley P. Pratts Autobiografi.)

Fru Eunice Corinthia Beckwith, tidligere Fru Lawn (hvis Faders Navn var Joshua Twitchell) var Enke efter John Lawn, Kaptejn over et Kompagni af Illinois Militsen fra McDonough Kounty, som bevogtede Josef og Hyrum Smith i Carthage Fængsel indtil den Dags Morgen, da de lede Martyrdøden, da han selv og Mandskab aftakkedes ifølge Ordre af Guvernør Ford og tiltraadte Hjemrejsen, efterladende Fangerne i Carthage Greys Hænder.

Idet han tog Farvel med Fangerne, rakte han sin Haand frem, modtog Josefs Velsignelse og hørte ham sige i en meget højtidelig Tone: „Farvel, Kaptejn

Lawn; naar De og Deres Mænd forlade mig, er ogsaa min Livvagt borte." En kort Tid før havde Josef imidlertid oplæst for ham den 55de Salme, og anmodet ham om at erindre dette Kapitel samt at oplæse det for sine Venner, naar han kom hjem. En af Carthage Greys læste ogsaa som Svar den 61de Salme.

Kaptejn Lawn og hans Tropper havde marscheret omtrent 12 (engl.) Mil henimod deres Hjem, da Efterretningen naaede dem om Josefs og Hyrums Martyrdom, hvorover han udbrød: „O, om jeg havde vidst, at dette Blodbad havde indtruffet saa snart! Jeg vilde da være bleven tilbage, og saasnart den første Kugle var bleven afskudt paa Brødrene Smith, vilde jeg have skudt den anden gjennem den Skurks Hoved, som afskjød den, eller ogsaa have døet under Forsøget."

En Mand ved Navn Townsend, der boede i Iowa i Nærheden af Fort Madison, var en af Pøbelen, som bestormede og sprængte Fængseldøren. Den Pistol, der blev affyret af Josef Smith, saarede ham i Armen i Nærheden af Skulderen, og den vedblev at raadne, uden at læges, indtil den blev afskaaren, og selv da vilde Saaret ikke læges.

Omtrent sex Maaneder efter at han var bleven skudt, saa Fru Lawn hans Arm og forbandt den. Han gik gradvis op i Forraadnelse og døde hen med Saaret. Han forblev Natten over hos Fru Lawns Fader, og vaandede sig den hele Nat uden at sove. Han spurgte den gamle Herre, om han troede, Josef Smith var en Profet. Og da denne svarede, at han ikke vidste, om han var eller ej, sagde Townsend: „Nuvel, jeg ved han var en Guds Profet! Og om jeg var bleven hjemme og havde skjøttet min egen Forretning, vilde jeg ikke nu have mistet mit Liv og være bleven plaget af en brødefuld Samvittighed og med dette frygtelige Saar, som Ingen kan læge." Han døde to eller tre Maaneder efter, og var bogstavelig raadnet levende op.

James Head af McComb var ligeledes en af Morderne i Carthage Fængsel; Kaptejn Lawn og Andre hørte ham siden bryste sig deraf, og ved en Lejlighed drog Kaptejn Lawn sin Pistol og satte efter ham, men han undslap. Han var bestandig mørk og tungsindig fra den Tid, han havde været behjælpelig med at myrde Brødrene Smith, og erklærede hyppig, at han bestandig saa de to Martyrer for sig! Han havde ingen Fred.

En Oberst af Missouripøbelen, som hjalp til at fordrive, plyndre og myrde „Mormonerne", døde i Hospitalet i Sakramento 1849. Beckwith plejede ham; han blev opædt af Orme — en Slags stor, fortladen Madike — som gik igjennem ham i Tusindvis, tilsyneladende en halv Pot ad Gangen! Før han døde, krob disse Madiker ud af hans Mund og Næse! Han gik bogstavelig levende i Forraadnelse! Endog Kjødet paa hans Ben brast itu og faldt af! Man opsamlede den raadne Masse i et Tæppe og begravede ham, uden engang at oppebie en Ligkiste!

En Hr. — —, en af Missouripøbelen, døde i det samme Hospital omtrent samtidig og under Hr. Beckwiths Opsyn. Den ene Side af hans Ansigt og Kjæve gik bogstavelig i Forraadnelse, og Halvdelen af hans Ansigt faldt formelig af! Et Øje raadnede ud, og Halvdelen af hans Næse, Mund og Kjæve faldt fra Benene! Doktoren skrabede Benene, løsnede og udtog hans Kjæve fra Ledet rundt om til Midten af Hagen. Raadденskaben og Madikerne vedbleve at æde, indtil den store Halsaare var gjennemædt, hvorpaa han blødte sig tildøde! Han saavelsom Townsend stinkede kort for deres

Død i den Grad, at de maatte anbringes i Værelser for dem selv, og det var næsten umuligt at udholde deres Nærværelse, og Fluerne kunde ikke afholdes fra at omsværme dem, medens de levede!

Wm. T. Head, en Officer i Kaptejn Lawns Kompagni, som blev tilbage i Carthage, bevidnede, at han saa en vis Mand hæve en svær Kniv for at afskjære Josefs Hoved, da pludselig og midt paa den klare Dag, uden en Sky isigte, „et frygtelig Tordenskrald lod sig høre, medens samtidig gnistrende Lynstraaler sloge Morderne i Ansigtet og aldeles lammede et Antal af dem.

„Barbaren, der havde hævet sin Kniv og svoret med en frygtelig Ed at ville afskjære Josefs Hoved, stod, med Armen hævet og Kniven hængende i Luften, fuldstændig lammet og kunde ikke bevæge et Lem. Hans Kamrater bar ham bort, og Alle flyede med Skræk fra den blodige Scene."

Disse Enkeltheder og mange andre ere blevne mig og Andre fortalt af Broder Beckwith kort før hans Død og siden af hans Enke og Svigerfader og tros at være korrekte.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

Uagtet Landet var fuldt af Kreaturer, og der paa nogle Steder var Hvede i Overflødighed, var det dog temlig knapt med Levnetsmidler til Mandskabet, og som en Følge deraf herskede der en almindelig Utilfredshed. Den 19de Marts marscherede Bataillionen til Byen Los Angeles med Undtagelse af 1 Officer og 31 Mand, der bleve tilbage for at forsvare Militærposten ved San Luis Rey. De kunde ikke faa Kvarterer i Byen, og maatte derfor opslaa deres Lejr udenfor samme. Den 6te April blev den Afdeling, som var efterladt i San Luis Rey, igjen forenet med Hovedstyrken. Iblandt de Pligter, som Bataillionen havde at udføre, medens den var i Los Angeles, var at bevogte Cajonpasset i Sierra Nevadabjergene (45 Mil Øst for Los Angeles) for at forhindre fjendtligsindede Indianere, som ofte plejede at gjøre Strejftog til de nærliggende Græsgange, fra at komme derigjennem. Tillige anlagde den et Fort paa en liden Høj, hvorfra man kunde overskue Byen. General Kearney besøgte Lejren og inspicerede Bataillionen. Han ytrede sin Tilfredshed med Soldaternes Udseende og roste deres Opførsel. Mange af dem, der hørte til andre Troppeafdelinger, vare skinsyge paa dem, som hørte til Bataillionen, paa Grund af den Yndest, de stode i hos Officererne, og den Ros, de fik af dem. Oberst Freemonts Folk vare saaledes meget fjendtligsindede mod dem, og havde truet med at overfalde den. Freemont var opsætsig og vilde ikke underkaste sig Kearney, og der sagdes, at Sidstnævnte stolede paa, at Bataillionen vilde staa ham bi i Tilfælde af, at det skulde komme til aaben Konflikt med Freemont. En Nat blev det til Bataillionen hørende Mandskab opvakt af sin Søvn, og Soldaterne fik Ordre til at lade deres Geværer og at holde sig beredte til at modstaa

en Fjendes Angreb. Angrebet ventedes fra Freemonts Folk, men det viste sig at være kun blind Allarm. Den 29de Juni vare henved tre hundrede Mand af Batallionen under Vaaben paa Torvet i Los Angeles, og Oberst Stevenson søgte at overtale dem, eller idetmindste et Kompagni, til paany at lade sig indrullere. Han lovede dem, at de skulde faa Ret til selv at vælge sin Major og andre Officerer, og at de til næste Februar Maaned skulde faa Afsked med et Aars Lønning paa hvilketsomhelst Sted, de ønskede i Kalifornien. Tillige sagde han, at en Afdeling skulde blive udsendt for at møde deres Familier og medtage de Midler, de ønskede at sende dem. Nogle af Officererne vare særdeles gunstig stemte for en saadan Gjenindrullering, og raadede dem til at gaa ind paa Forslaget; men flere af Underofficererne og de Menige vilde ikke indlade sig derpaa, og de fik Overhaand. Den 16de Juli blev Batallionen af Kaptejn Smith af første Dragonregiment afmønstret i Los Angeles, eftersom Soldaternes Tjenestetid var udløben. De havde trofast udtjent deres fulde Tjenestetid, og havde erfaret Sandheden af Præsident Youngs Forudsigelser, da de lode sig indrullere. Han havde lovet dem, at hvis de vilde være trofaste mod deres Gud, vilde de ikke komme i noget Slag. Der vilde være Kamp baade foran og bag dem, men de vilde blive fri for at tage nogen Del deri. Disse Ord vare bogstavelig blevne opfyldte. De havde opfyldt enhver Pligt, som deres kommanderende Officerer krævede af dem, — de vare blevne bragte næsten Ansigt til Ansigt med Fjenden, men vare blevne skaanede for den Nødvendighed at udgyde Blod eller at maatte lade deres eget blive udgydt. Disse Brødre vare blevne opfordrede til at lade sig indrullere og forlade deres Familier og Venner i en Orken, medens de vare udsatte for den yderste Mangel. De gjorde det med Glæde, fordi de troede derved at kunne afvende Ondt fra Zion. De udholdt haarde Strabadser og taalte store Savn, fuldførte en af de skrækkeligste Marscher, som nogensinde er udført af noget Infanteri, og vare højligen velsignede af Herren. Deres Navne ville blive holdte i hæderlig Ihukommelse iblandt de Hellige, og naar denne Uddelings tidligere Historie bliver skreven for kommende Slægter, ville disse unge Mænds Indrullering, Marsch og Militærtjeneste fremkalde deres Beundring; deres Exempel vil blive fremsat til Efterligning, og deres Efterkommere ville være stolte af den Ære, at en af deres Forfædre havde været en Deltager i denne Expedition.

Som Forberedelse til at vende tilbage til deres Hjem og Familier organiserede de, der havde hørt til den opløste Batallion, sig til et Rejsekompagni, og valgte Levi Hancock, David Pettegrew, Reddick N. Allred, John Lytle og James Pace til Høvedsmænd over halvtresindstyve og Elisher Averett til Høvedsmand over ti Pionerer.

Vi have givet Eder en Skildring over Batallionens Marscher indtil den Tid, da den blev opløst. Vi have Mere at sige om disse Mænds Rejser og Arbejde, eftersom vi skride fremad i denne Historie, men vi ville nu vende tilbage til Kirken i Vinterkvartererne. Præsident Young, de tolv Apostle og andre Ældster arbejdede med Flid iblandt de Hellige i Løbet af Vinteren, og en Reformationsaand gjorde sig gjældende i Lejren. Forsamlinger bleve ofte afholdte, og de vare godt besøgte. Vejret var koldt, men de Hellige havde anvendt alle mulige Bestræbelser for at skaffe sig Husly. Der blev sørget for Enkerne og de Faderløse, og man viste stor Omhu for at forsyne

Familierne til de Brødre, som hørte til Batallionen, med hvad de behøvede. Mange af de Hellige opførte Huse af Tømmer til at bo i. Mange benyttede sig af Skraaningen paa den Bakke, paa hvilken en Del af Vinterkvartererne var udlagt, til at indrette „dug-outs" til Boliger. Ved „dug-outs" mene vi Kjældere, hvis Indgang var paa den laveste Side, saa at der ikke behøvedes mange Trappetrin for at komme ind i dem, og naar de vare forsynede med gode Tage, vare de ikke uhyggelige at bo i gjennem en stadig kold Vinter. Af Fødemidler kunde man ikke faa ret mange Slags. De Helliges mest almindelige Føde den Vinter var Majsbrød og Flesk, og i mange Tilfælde var der heller ikke Overflod paa disse Næringsmidler.

(Forts.)



James Rosengren, født den 7de August 1800 i Roseland (?), Sverig, døde den 21de Februar 1876 i Salt Lake City.

Han blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ved Daab i 1862, emigrerede til Utah i 1863. Han levede og døde trofast i Kristi Evangelium.

Kristoffer Johnson døde af Leversyge den 8de Februar 1876 i Mt. Pleasant, Sanpete Co., Utah.

Den Afdøde var født i Risør, Norge, den 21de Juli 1811; blev Medlem af Kirken ved Daab den 24de Januar 1854; emigrerede til Kvebek, Kanada, i 1861, hvor han forblev nogle Maaneder; flyttede derfra til Milwaukee, Wiskonsin, hvor han opholdt sig i to Aar, derefter til Florence, hvor han forenede sig med de hjemdragende Hellige og ankom til Mt. Pleasant den 12te September 1863; var Medlem af Højpræsternes Kvorum, Medlem af denne Stav af Zions Højraad og ligeledes et Medlem af den Forenede Orden fra dens Begyndelse til sin Død; var en god Mand, en kjærlig Fader, en trofast Sidste-Dages Hellig og elsket af Alle, som kjendte ham. (D. N.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.